

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Davidem Kryskou ve věci

žalobkyně: **M. G.**, narozená X
státní příslušnice Ukrajiny
bytem X
zastoupená advokátem JUDr. Hugem Körblem
sídlem Hybernská 20, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 14. 8. 2019, č. j. OAM-428/ZA-ZA15-ZA17-PD1-R2-2014,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 8. 2019, č. j. OAM-428/ZA-ZA15-ZA17-PD1-R2-2014, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 13 600 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Huga Körbla.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení

rozhodnutí ze dne 14. 8. 2019, č. j. OAM-428/ZA-ZA15-ZA17-R2-2014 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl, že se žalobkyni doplňková ochrana podle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném ke dni podání žádosti (dále jen „zákon o azylu“) neprodlužuje.

2. Žalobkyně se v žalobě a jejích následných doplněních nejdříve zabývala otázkou včasnosti žaloby. Z jejích argumentů vyplývá, že žalobkyni bylo napadené rozhodnutí platně doručeno až dne 11. 11. 2019, a to v okamžiku, kdy o této skutečnosti byla žalovaným vyrozuměna při podání žádosti o prodloužení platnosti cestovního dokladu. Do té doby o vydání napadeného rozhodnutí netušila. Ačkoliv se dne 12. 8. 2019 dostavila k žalovanému k prodloužení pobytového oprávnění, nebylo jí sděleno, že má být vydáno napadené rozhodnutí nebo že na jí hlášené adrese pro doručování je nekontaktní, byť doposud veškeré zásilky od žalovaného přebírala řádně. Žalobkyně má za to, že nedoručení písemností nemůže být přičítáno k její tíži, neboť měla řádně označenou poštovní schránku, ale žádné výzvy k převzetí zásilek v nich vhozeny nebyly. Poukázala na praxi poštovního doručovatele a na situaci ohledně možnosti požádat o povolení k trvalému pobytu, přičemž vyhýbání se doručení písemností by jí nebylo k jakémukoliv užítu. Žalobkyně následně odkázala na speciální úpravu týkající se doručování v zákoně o azylu. Žalovaný při doručování výzvy nedodržel podmínky stanovené zákonem o azylu podle § 24 a § 24a zákona o azylu pro doručení napadeného rozhodnutí pomocí fikce. Výzva žalovaného k převzetí napadeného rozhodnutí měla být poštovním doručovatelem uložena k vyzvednutí dne 20. 8. 2019, přičemž desetidenní lhůta k jejímu vyzvednutí měla uplynout dne 29. 8. 2019. Téhož dne se měla žalobkyně dostavit k žalovanému k převzetí napadeného rozhodnutí. Žalobkyně proto nemohla využít celé desetidenní lhůty k vyzvednutí uvedené výzvy, a proto napadené rozhodnutí nemohlo být žalobkyni doručeno fikcí podle § 24a odst. 2 zákona o azylu, neboť pro to nebyly splněny zákonné podmínky. Dále poukázala na skutečnost, že žalovaný neoznačil jedinou zásilku, kterou se nepodařilo žalobkyni doručit tak, aby byla po uplynutí úložné doby vhozena do její poštovní schránky, byť by to v dané situaci okolnosti a předchozí jednání žalobkyně odůvodňovaly. Namítla, že výzva k převzetí napadeného rozhodnutí nebyla v rozporu s § 24 zákona o azylu doručována do vlastních rukou.
3. Žalobkyně především namítla porušení § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 3 a 4, § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a § 14a odst. 1, § 53a odst. 4 ve spojení s § 17a zákona o azylu, a dále porušení článku 3 a 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.; dále jen „Evropská úmluva o lidských právech“). V napadeném rozhodnutí není identifikována svou doručovací adresou, kterou řádně žalovanému nahlásila, ve smyslu § 68 odst. 2 ve spojení s § 18 odst. 2 správního řádu. Tato skutečnost má pak za následek vadnost či přímo nicotnost napadeného rozhodnutí.
4. Dále žalobkyně namítla, že žalovaný nedostatečně zjistil situaci na Ukrajině a neprovedl s ní nový pohovor poté, co bylo jeho rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany žalobkyni zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 17. 12. 2018, č. j. 4 Az 10/2017-50, a následná kasační stížnost žalovaného Nejvyšším správním soudem (dále jen „NSS“) usnesením ze dne 21. 3. 2019, č. j. 10 Azs 33/2019-22, odmítnuta. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nerespektoval právní názor Městského soudu v Praze, neboť se dostatečně nezabýval její osobní situací stran jejího možného návratu do země původu. Neprovedení nového pohovoru se žalobkyní se promítlo do nedostatečných skutkových

zjištění žalovaného, neboť na straně žalobkyně došlo ke změně situace. Žalobkyně je v zemi původu považována za dezertéra, neboť byla považována za vojenského lékaře, nicméně vojenské službě se vyhnula, za což jí hrozí až několikaletý trest odnětí svobody a nelidské a ponižující zacházení ze strany ostatních občanů země původu pro její dezerci. Žalobkyně se již zcela integrovala do společnosti České republiky, má zde svou sestru, přátele a přítele, nový domov a práci v zubní ordinaci. Dále se naučila českému jazyku a chce zde založit rodinu a požádat o povolení k trvalému pobytu a následně získat i české občanství, neboť ke své zemi původu nic necítí a za domov považuje Českou republiku. V zemi původu se nacházejí pouze její rodiče, kteří se nicméně potýkají se závažnými existenciálními obtížemi. Rodiče žalobkyně byli z neznámých důvodů rovněž vězněni; žalobkyně má za to, že z důvodu msty kvůli její dezerci. Tyto skutečnosti ale žalovaný nijak nezjistil, neboť s žalobkyní neprovedl aktuální pohovor před vydáním napadeného rozhodnutí. V napadeném rozhodnutí její konkrétní situaci nijak neposuzoval, pouze se omezil na obecné informace ze země původu žalobkyně. Tento postup se proto i následně promítl do posouzení možnosti vnitřního přesídlení žalobkyně, když žalovaný naprosto ignoroval skutečnost, že pro žalobkyni jako dezertéra nebude možné, aby dosáhla na podporu poskytovanou v rámci programů vnitřního přesídlení. Rovněž má žalobkyně za to, že situace ve městě, v němž má hlášen trvalý pobyt v zemi původu, není natolik jiná, aby odůvodňovala neprodloužení doplňkové ochrany. K tomu odkázala na novinový článek zpravodajského portálu iDnes.cz a na praxi žalovaného (jeho oddělení přesídlování a integraci azylantů), který z dané oblasti země původu žalobkyně pomáhá českým občanům v návratu, z důvodu hrozícího nebezpečí na dané části území země původu žalobkyně. Žalovaný proto nedostatečně zjistil skutkový stav. Rovněž se nijak nevypořádal s přiměřeností neprodloužení doplňkové ochrany žalobkyni stran zásahu do jejího rodinného a soukromého života ve smyslu Evropské úmluvy o lidských právech.

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě a jejím doplněním uvedl, že žaloba je podána opožděně, neboť napadené rozhodnutí bylo řádně a v souladu se zákonem žalobkyni doručeno fikcí dne 29. 8. 2019, a nikoliv až 11. 11. 2019. K otázce faktického doručování písemností Českou poštou žalovaný uvedl, že pokud je žalobkyně nespokojená s jejími službami, má se na daného poštovního doručovatele obrátit se stížností. Žalovaný má za to, že zjistil skutečný stav věci a zabýval se všemi okolnostmi, které žalobkyně uvedla, jakož i poklady, které shromáždil a které tvoří součást správního spisu. Následně žalovaný shrnul celou situaci žalobkyně, přičemž má za to, že žalobkyně má možnost v rámci vnitřního přesídlení vyřešit otázku své bezpečnosti v zemi původu. Ta navíc poskytuje osobám vnitřně přesídleným podporu ve spolupráci s mezinárodními organizacemi. Ohledně vojenské služby žalobkyně a dezerce žalovaný uvedl, že se jedná o nedoložené a spekulativní tvrzení žalobkyně, kdy její povolání ke službě či odsouzení k trestu za vyhýbání se vojenské službě, nelze brát jako pronásledování ze strany státní moci. Navíc v zemi původu žalobkyně již do roku 2015 žádné mobilizace neprobíhají. Závěrem žalovaný uvedl, že žalobkyně mohla předpokládat, že doplňková ochrana je pouze krátkodobého charakteru, přičemž při změně situace v zemi původu jí nebude prodloužena, jak se stalo nyní. Žalovaný proto navrhl odmítnutí, popřípadě zamítnutí žaloby.
6. V replice žalobkyně uvedla, že žalovaný v řízení týkajícím se napadeného rozhodnutí porušil základní zásady správního řízení, a to v souvislosti s jeho přístupem a chováním vůči žalobkyni, jakož i v souvislosti s doručováním. Žalovaný porušil podmínky doručování, a to nedodržením správním řádem stanovené délky úložní lhůty, po kterou

musí být doručovaná zásilka uložena k vyzvednutí adresátem, a to tak, aby tato lhůta mohla být celá účinně vyčerpána. Nemohlo tedy dojít k tomu, že událost obsažená v písemnosti nastane dříve, než uplyne lhůta, po kterou si může adresát zásilku vyzvednout u České pošty. Nikdy tak nemohlo dojít k fikci doručení výzvy k převzetí napadeného rozhodnutí. Pro problémy s doručováním písemností ze strany doručovatele písemností nemohly být písemnosti doručeny fikcí. Žalobkyně má za to, že institut fikce doručení má být nástrojem pro subjekty, které se doručování vyhýbají, a nemá trestat ty, kteří se doručování vůbec nevyhýbají, nemají k tomu jediný důvod a naopak se aktivně dotazují, zda jim orgán veřejné moci něco nedoručuje. Žalobkyně dále namítla arogantní a nezákonný postup zaměstnanců žalovaného týkající se dalších písemností a veškeré komunikace se zástupci žalobkyně. Závěrem žalobkyně namítla i to, že žalovaný pochybil, pokud neudělil žalobkyni výjezdní příkaz ve smyslu ustanovení § 85b zákona o azylu, ač tak byl povinen učinit, čímž zkrátil žalobkyni o její právo podat žádost o povolení k trvalému pobytu ve smyslu § 67 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Na tuto repliku již žalovaný nereagoval.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

7. Ze správního spisu soud zjistil, že rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 11. 2014, č. j. OAM-428/ZA-ZA15-K08-2014, byla žalobkyni ve smyslu § 14a zákona o azylu udělena doplňková ochrana na dobu 24 měsíců. Správní orgán shledal u žalobkyně v případě jejího návratu do jihovýchodní oblasti Ukrajiny, konkrétně města M., že nemůže zcela vyloučit závažné problémy, jejichž dopad na život žalobkyně nebyl schopen předvídat kvůli nepřehledné situaci v této oblasti. Vzhledem k velkému nárůstu vnitřně přesídlených osob také nemohl vyloučit vážnou újmu žalobkyně při hledání si zázemí na jiném místě její země původu. Žalovaný v tomto rozhodnutí na s. 9 uvedl, že bezpečnostní situaci v místě bydliště žalobkyně na Ukrajině nelze považovat za natolik uspokojivou, aby umožňovala její bezpečný návrat do země původu. Žalovaný uzavřel, že v současnosti dochází v Doněcké a Luhanské oblasti k ozbrojeným střetům jednotlivých uskupení separatistů a zástupců vládní moci a bezpečnostní situace je aktuálně značně zhoršená i v dalších místech na jihu a východě Ukrajiny. Podle uvedených zpráv je v bojích používána těžká technika, včetně tanků a raketových systémů, dochází k raketovému ostřelování obcí v uvedených oblastech a při těchto akcích dochází ke ztrátám na životech civilistů. Také UNHCR zaznamenává nárůst počtu vnitřně přesídlených osob, které se potýkají s řadou problémů při získávání přístupu k sociálním službám, a to zejména tehdy, když nemají příslušné doklady, potýkají se s potížemi při přihlašování bydliště, bez kterého se mohou setkávat i s dalšími překážkami bránícími v přístupu k jiným administrativním službám. Přestože úřady a také přátelé, rodina a občanská společnost poskytují takovým osobám k dispozici dočasné ubytovací prostory, možnosti k bydlení se obecně nacházejí ve venkovských oblastech, kde jsou malé šance k nalezení práce nebo jiné obživy. Z tohoto důvodu je pro přesídlené osoby obtížné znovu se stát soběstačnými. Žalovaný rovněž uvedl, že posoudil individuální situaci žalobkyně, která žila ve městě M. v Doněcké oblasti, přičemž aktuálně nemá možnost zajistit si dlouhodobější zázemí v jiné části Ukrajiny, jelikož v Doněcké oblasti žijí i její nejbližší příbuzní a známí, o jejichž pomoc by se případně mohla opřít. V případě jejího návratu na Ukrajinu tak správní orgán nemůže zcela vyloučit závažné problémy, jejichž dopad na život žalobkyně není schopen předvídat. Žalovaný uzavřel, že

v případě návratu žalobkyně do země původu nelze vyloučit její přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu.

8. O prodloužení doplňkové ochrany požádala žalobkyně dne 5. 10. 2016. Jako důvody své žádosti uvedla, že na východě území Ukrajiny se vedou aktivní boje, byť vláda nevyhlašuje válečný stav, což pro ni představuje ohrožení na životě. Rovněž probíhá mobilizace vojáků, přičemž by velice pravděpodobně byla nucena jít do boje, což odmítá. V P. je řádně zaměstnaná jako zubní lékařka; zúčastnila se kurzu českého jazyka a zařídila si nostrifikaci ukrajinského vysokoškolského diplomu. Účastní se aprobačních zkoušek. Při následném pohovoru dne 2. 11. 2016 žalobkyně uvedla, že o prodloužení žádá z důvodu války ve městě, v němž před svým odchodem žila, neboť nechce jít bojovat, a také z důvodu probíhající aproby jejího vzdělání v České republice. Boje v jejím městě měly probíhat s použitím dělostřelectva. Střelba probíhá převážně mimo města, nicméně i v M. se v některých částech stále střílí. Její rodiče ve městě již nežijí, ale žijí na chalupě na území kontrolovaném separatisty v N. (Doněcká lidová republika), nicméně stále v daném městě pracují, a musí proto překračovat bojovou linii skrz častá vojenská kontrolní stanoviště, kde často probíhají přestřelky a boje. V M. je stále omezen volný pohyb a platí večerní zákaz vycházení. Žalobkyně dále uvedla, že je hledána „uniformovanými osobami“, které se vyptávají na ni a její sestru; pravděpodobně kvůli tomu, aby šly sloužit do armády. Veškeré své informace o daném dění čerpá od svých rodičů, kteří tam žijí. Když žalobkyně žila v M., tak vedle jejího bydliště byl vojenský tábor. Neustále jí hrozilo zastřelení kvůli možnému podezření, že je separatistkou. Rovněž tam střílelo dělostřelectvo, přičemž celá situace následně žalobkyni způsobovala nadměrný stres, který vyústil až do problémů s pamětí. Ani jednu ze stran konfliktu nepodporuje a nepodporovala. V České republice má svou sestru. Zdravotně je v pořádku. Závěrem žalobkyně předložila dokumenty o svém vzdělání a jeho uznání v České republice.
9. Dne 7. 12. 2016 se žalobkyně seznámila s podklady rozhodnutí, přičemž uvedla, že v noci z 15. na 16. listopadu nastalo bombardování M. a N.. Rodiče se proto přestěhovali do města M..
10. Žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 1. 2017, č. j. OAM-428/ZA-ZA15-ZA17-PD1-2014, rozhodl, že se doplňková ochrana žalobkyni neprodlužuje. Toto rozhodnutí si žalobkyně převzala dne 30. 1. 2017. Následně proti němu u Městského soudu v Praze podala žalobu podle § 65 odst. 1 s. ř. s. Ten o ní rozhodl rozsudkem ze dne 17. 11. 2018, č. j. 4 Az 10/2017-50, tak, že rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2017 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, neboť žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav ve věci a jeho posouzení možnosti vnitřního přesídlení žalobkyně bylo nepřezkoumatelné. Proti rozsudku Městského soudu v Praze podal žalovaný kasační stížnost, kterou NSS usnesením ze dne 21. 3. 2019, č. j. 10 Azs 33/2019-22, odmítl pro nepřijatelnost, přičemž se ztotožnil se závěry Městského soudu v Praze.
11. Dne 25. 3. 2019 žalobkyně předložila žalovanému nájemní smlouvu účinnou k 1. 4. 2019 týkající se změny jejího bydliště na adresu X. Tato adresa hlášeného pobytu rovněž vyplývá z výpisu z evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany.
12. Po zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2017 byly do správního spisu doplněny následující informační zdroje žalovaného. Zpráva „Ukrajina Informace OAMP, 20. února 2019“ ohledně vnitřně přesídlených osob týkající se aktuálních počtů, legislativy, postavení ve společnosti a státní i nestátní asistence. Překlad z webových stránek Segodnya,

KyjevVlast', 24tv.ua, Vesti Ukraine, ze dne 12. 2. 2019, týkající se zvyšování důchodů, životních minim a minimální mzdy na Ukrajině. Zpráva „Ukrajina Informace OAMP, 25. dubna 2019“ týkající se politické a bezpečnostní situace na Ukrajině, uzavřených mezinárodních smluv o lidských právech a základních svobodách, vojenské služby a vnitřně přesídlených osob.

13. Žalobkyně byla vyzvána k seznámení se s podklady rozhodnutí, které mělo proběhnout dne 3. 7. 2019. Výzva a poučení k vyzvednutí zásilky byly žalobkyni zanechány a zásilka byla dne 18. 6. 2019 uložena k vyzvednutí. Výzva jí proto byla doručena fikcí dne 28. 6. 2019. Z úředního záznamu žalovaného ze dne 3. 7. 2019 vyplývá, že žalobkyně se k seznámení s podklady nedostavila.
14. Ze správního spisu soud rovněž zjistil, že předvolání žalobkyně k převzetí napadeného rozhodnutí dne 29. 8. 2019 bylo žalobkyni zasláno do vlastních rukou na adresu X. Zásilka s předvoláním nebyla žalobkyni doručena, přičemž žalobkyni měla být zanechána výzva a poučení k vyzvednutí zásilky. Zásilka obsahující dané předvolání byla uložena k vyzvednutí od 20. 8. 2019 do 29. 8. 2019.
15. Z úředního záznamu žalovaného ze dne 29. 8. 2019 vyplývá, že se v tento den žalobkyně k převzetí napadeného rozhodnutí nedostavila. Žalovaný měl proto za to, že jsou splněny podmínky pro doručení napadeného rozhodnutí k uvedenému datu fikcí.
16. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve shrnul dosavadní průběh řízení, jakož i průběh řízení a závěry Městského soudu v Praze a pohovoru se žalovanou z roku 2016, přičemž vycházel z informačních zdrojů uvedených v bodu 12 odůvodnění tohoto rozsudku. Dokumenty předložené žalobkyní ohledně aprobační kvalifikace jejího vzdělání v České republice považoval za irelevantní. Uvedl, že doplňková ochrana byla žalobkyni udělena pro nepřehlednou situaci na Ukrajině v roce 2014, přičemž od té doby se situace vyjasnila a zůstává nezměněná. Ze své rozhodovací praxe žalovaný ví, že poměry se v této zemi zásadně změnily, a to jak v rámci válečné situace, tak i v rámci vnitřního uprchlictví. Následně zkonstatoval osobní situaci žalobkyně s tím, že jí nic nebrání ve vnitřním přesídlení, přičemž zde není důvod, proč by žalobkyně za tímto účelem nemohla využít sociální pomoci poskytované zemí jejího původu. Na tuto sociální pomoc následně žalovaný obecně poukázal a odkázal na překlad z webových stránek Segodnya, KyjevVlast', 24tv.ua, Vesti Ukraine, ze dne 12. 2. 2019, a na informaci žalovaného ze dne 20. 2. 2019. Žalovaný rovněž dále dospěl k závěru, že ačkoliv postavení vnitřně přesídlených osob je komplikované, nezakládá možnost hrozby vážné újmy. K osobě žalobkyně pak žalovaný uvedl, že město M. se nestalo okupovaným územím a život v něm je možný, neboť až k němu bojová linie nedosahuje. Dále citoval z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 6. 2018, č. j. 1 Az 1/2018-29, z něž vyplývá, že situace se na Ukrajině výrazně zlepšila a stabilizovala a probíhající konflikt lze řešit vnitřním přesídlením. Žalovaný poté shrnul, že žalobkyni nic nebrání, aby žila kdekoli na Ukrajině, přičemž se může navrátit i na „bezpečná místa města M.“, a proto nemusí ani využít statusu vnitřně přesídlené osoby. K jejím obavám z případného povolání k vojenské službě žalovaný uvedl, že se nejedná o důvod pro udělení jakékoliv formy mezinárodní ochrany, kdy tato forma povinnosti je mezinárodně uznávána. Rovněž důvody o setrvání v České republice nejsou azylově relevantní, a to ani důvody „rodinných vazeb na území ČR“. Pro legalizaci pobytu žalobkyně na území České republiky ji žalovaný odkázal na instituty zákona o pobytu cizinců.

17. Z protokolu o předání cestovního dokladu žalovaného ze dne 11. 11. 2019 vyplývá, že úřední osoba žalovaného dne 11. 11. 2019 předala žalobkyni cestovní doklad. Žalobkyně zároveň požádala o vydání stejnopisu napadeného rozhodnutí, který jí byl téhož dne vydán.
18. Žalobkyně dne 14. 11. 2019 požádala o určení neplatnosti doručení a o navrácení v předešlý stav stran doručení výzvy (předvolání) k převzetí napadeného rozhodnutí. O těchto žádostech žalovaný rozhodl usnesením ze dne 18. 12. 2019, č. j. OAM-428/ZA-ZA15-P07-ND-2014, tak, že je zamítl.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

19. Soud se nejprve zabýval otázkou, zda žaloba byla podána včas.
20. Podle § 32 odst. 1 zákona o azylu lze žalobu proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany podat ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí.
21. Podle § 24 odst. 1 zákona o azylu se písemnosti doručují účastníku řízení ve věci mezinárodní ochrany do vlastních rukou pouze do místa jeho hlášeného pobytu nebo žadateli o udělení mezinárodní ochrany za podmínek uvedených v odstavci 2 na adresu pro doručování, nedoručuje-li ministerstvo na místě nebo prostřednictvím datové schránky.
22. Podle § 24 odst. 2 věty první zákona o azylu se adresou pro doručování pro účely tohoto zákona rozumí adresa uvedená v oznámení podle § 82 odst. 1, povolilo-li ministerstvo opuštění pobytového střediska podle § 82 odst. 3, nebo adresa azylového zařízení, na kterém se žadatel o udělení mezinárodní ochrany a ministerstvo dohodnou, pokud se má žadatel o udělení mezinárodní ochrany na této adrese zdržovat alespoň 15 dní.
23. Podle § 24 odst. 3 zákona o azylu, pokud nebyl účastník řízení ve věci mezinárodní ochrany v místě doručení zastižen, doručovatel písemnost uloží v místně příslušné provozovně držitele poštovní licence nebo v azylovém zařízení, kde je účastník řízení ve věci mezinárodní ochrany hlášen k pobytu, a účastníka řízení ve věci mezinárodní ochrany o tom vhodným způsobem vyrozumí. Nevyzvedne-li si adresát písemnost do 10 dnů ode dne, kdy byla písemnost uložena, poslední den této lhůty je dnem doručení.
24. Podle § 24a odst. 1 zákona o azylu se stejnopis písemného vyhotovení rozhodnutí účastníku řízení ve věci mezinárodní ochrany doručí v místě a čase stanoveném v písemné výzvě k převzetí rozhodnutí.
25. Podle § 24a odst. 2 zákona o azylu, nedostaví-li se účastník řízení ve věci mezinárodní ochrany k převzetí rozhodnutí v den a čas ve výzvě uvedený, ač mu výzva byla doručena, je den k převzetí rozhodnutí ve výzvě uvedený považován za den, kdy je rozhodnutí doručeno.
26. Zásilka obsahující předvolání k převzetí napadeného rozhodnutí byla uložena k vyzvednutí dne 20. 8. 2019. Výzva k převzetí napadeného rozhodnutí by proto při uplynutí lhůty podle § 24 odst. 3 zákona o azylu byla doručena fikcí dne 30. 8. 2019 (pátek). Vzhledem k tomu, že z obálky zásilky vyplývá, že byla uložena pouze do 29. 8. 2019, nebyla dodržena potřebná úložní doba. Z předvolání rovněž vyplývá, že převzetí napadeného rozhodnutí žalobkyní mělo u žalovaného proběhnout dne 29. 8. 2019, tedy o den dříve, než by žalobkyni předvolání bylo vůbec fikcí doručeno. Pro doručení rozhodnutí fikcí § 24a odst. 2 zákona o azylu vyžaduje, aby žadateli byla výzva k převzetí rozhodnutí v době převzetí rozhodnutí již řádně doručena. Jestliže nedojde k řádnému

doručení této výzvy, nemůže dojít ani k doručení rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany podle § 24a odst. 2 zákona o azylu fikcí. Žalobkyni proto nemohlo být napadené rozhodnutí doručeno dne 29. 8. 2019 pro nedostavení se k jeho převzetí, neboť v tento den nebyla dosud splněna podmínka řádného doručení výzvy k převzetí napadeného rozhodnutí podle § 24a odst. 2 zákona o azylu. Jednak nebyla zachována zákonná úložní doba, jednak k fikci doručení výzvy k převzetí napadeného rozhodnutí by došlo až den po dni k převzetí rozhodnutí. Den doručení rozhodnutí podle § 24a odst. 2 zákona o azylu nemůže předcházet dni doručení výzvy k jeho převzetí podle § 24 odst. 3 věty druhé zákona o azylu. Tuto situaci lze přitom přičítat pouze k tíži žalovaného, který nedostatečnou obezřetností při určování data převzetí napadeného rozhodnutí nevzal v potaz veškeré možné okolnosti, které mohou prodloužit doručování žalobkyni, a stanovil den k převzetí napadeného rozhodnutí v příliš krátké době od vypravení výzvy (jejího předání k doručení). Na napadeném rozhodnutí proto byla právní moc vyznačena nesprávně (srov. § 24a odst. 2 zákona o azylu), přičemž ze správního spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno až dne 11. 11. 2019. Tento den se žalobkyně s napadeným rozhodnutím seznámila a získala jeho stejnopis a tento den nabylo napadené rozhodnutí právní moci. Vzhledem k tomu, že projednávaná žaloba byla u Krajského soudu v Praze podána dne 14. 11. 2019, soud nemá pochybnosti o tom, že žaloba byla podána ve lhůtě podle § 32 odst. 1 zákona o azylu, a je proto včasná.

27. Vzhledem k uvedenému se soud pro nadbytečnost již nezabýval tvrzeními žalobkyně a důkazními prostředky navrženými k jejich prokázání o řádném označení její poštovní schránky, doručování žalobkyni žalovaným nebo problémech s doručováním Českou poštou v místě bydliště žalobkyně. Rovněž skutečnost, že žalovaný v dané věci neoznačil ani jedinou zásilku žalobkyni tak, aby jí po uplynutí úložné doby byla vhozena do poštovní schránky, je rovněž za výše uvedené situace bezpředmětná.
28. Soud proto dospěl k závěru, že žaloba byla podaná včas. Zároveň byla podána osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
29. Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází soud při přezkoumání rozhodnutí správního orgánu ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Článek 46 odst. 3 procedurální směrnice vyžaduje, aby soudy přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ podle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu. Členské státy Evropské unie byly povinny výše uvedené pravidlo transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (srov. čl. 51 odst. 1 procedurální směrnice). Protože doposud nebyly do českého právního řádu požadavky čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice promítnuty, ačkoliv transpoziční lhůta již uplynula, a žádost žalobkyně o prodloužení doplňkové ochrany byla v projednávané věci podána dne 5. 10. 2016, může se žalobkyně dovolávat přímého účinku uvedeného článku procedurální směrnice. Ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. se pak neužije.
30. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť shledal existenci důvodů pro zrušení napadeného rozhodnutí bez jednání podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.
31. Žaloba je důvodná.

Posouzení žaloby soudem

32. Úvodem soud podotýká, že napadené rozhodnutí přezkoumal pouze v mezích žalobních bodů uplatněných ve lhůtě pro podání žaloby (srov. § 75 odst. 2 větu první ve spojení s § 71 odst. 2 větou třetí s. ř. s.). Žalobkyni bylo napadené rozhodnutí oznámeno dne 11. 11. 2019. Patnáctidenní lhůta pro podání žaloby (srov. § 32 odst. 1 zákona o azylu) začala plynout 12. 11. 2019, přičemž poslední den lhůty připadl na 26. 11. 2019. Ve lhůtě pro podání žaloby tak žalobkyně uplatnila pouze žalobní body obsažené v její žalobě podané dne 14. 11. 2019. Doplnění žaloby ze dne 27. 11. 2019, doplnění žaloby ze dne 7. 1. 2020, popřípadě replika ze dne 23. 1. 2020, byly podány po uplynutí lhůty pro podání žaloby, a proto argumentaci v nich obsaženou soud považoval pouze za rozvedení včas uplatněných žalobních bodů.
33. Jestliže tato podání žalobkyně obsahovala nové žalobní body, ve lhůtě pro podání žaloby neuplatněné, soud se jimi nezabýval. Uvedené se týká zejména námitek ohledně neudělení výjezdního příkazu žalobkyni nebo stran její žádosti o určení neplatnosti doručení či o navrácení v předešlý stav. Nadto se v těchto případech ani nejedná o žalobní body [srov. § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], neboť svou podstatou nesměřují proti napadenému rozhodnutí či řízení, které jeho vydání předcházelo. Obě uvedená řízení jsou řízení odlišná od řízení o žádosti o prodloužení doplňkové ochrany.
34. Za včas uplatněný žalobní bod nelze považovat ani námitku, že v napadeném rozhodnutí není žalobkyně identifikována svou doručovací adresou ve smyslu § 68 odst. 2 ve spojení s § 18 odst. 2 správního řádu. Vzhledem k tomu, že žalobkyně v této souvislosti namítá rovněž nicotnost napadeného rozhodnutí, ke které má soud povinnost přihlédnout z úřední povinnosti (srov. § 76 odst. 2 s. ř. s.), soud konstatuje (avšak nad rámec nezbytného odůvodnění), že nicotnost napadeného rozhodnutí z tohoto důvodu neshledal. Otázkou náležitosti výrokové části rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany se již několikrát zabýval NSS. Z jeho judikatury (srov. např. rozsudek NSS ze dne 10. 9. 2015, č. j. 7 Azs 166/2015-48) přitom vyplývá, že neuvedení některého z identifikačních údajů podle § 18 odst. 2 správního řádu ve spojení s § 68 odst. 2 správního řádu může mít vliv na *zákonnost* napadeného rozhodnutí pouze v případě, že reálně hrozí záměna účastníka řízení s jinou osobou. V projednávané věci záměna žalobkyně s jinou osobou zjevně nehrozila a netvrdila to ani sama žalobkyně. Místem trvalého pobytu žalobkyně v napadeném rozhodnutí identifikována být nemusela, neboť má na území České republiky pouze místo hlášeného pobytu ve smyslu § 77 zákona o azylu. Uvedená vada by nadto mohla mít vliv „pouze“ na *zákonnost* napadeného rozhodnutí, nemohla by však způsobit jeho *nicotnost*.
35. Soud se dále zabýval námitkou, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav ve věci, zejména tím, že s žalobkyní neprovedl nový pohovor ve vztahu k její žádosti o prodloužení doplňkové ochrany.
36. Podle § 53a odst. 4 zákon o azylu je osoba požívající doplňkové ochrany oprávněna požádat o prodloužení doby, na kterou je doplňková ochrana udělena. Tuto žádost musí osoba požívající doplňkové ochrany podat nejpozději 30 dnů před uplynutím doby, na níž je jí doplňková ochrana udělena. Pokud podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ve stanovené lhůtě zabrání důvody na vůli osoby požívající doplňkové ochrany nezávislé, je oprávněna tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po odpadnutí těchto důvodů. Ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále hrozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro

její odejmutí (§ 17a). Doplnková ochrana se prodlouží nejméně o 2 roky; je-li důvodné nebezpečí, že by osoba požívající doplnkové ochrany mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ho již narušuje, prodlouží se doplnková ochrana o 1 rok. Při prodlužování doplnkové ochrany za účelem sloučení rodiny se postupuje obdobně.

37. Podle § 17a odst. 1 písm. a) zákona o azylu se doplnková ochrana odejme, pokud okolnosti, které vedly k udělení doplnkové ochrany, zanikly nebo se změnily do té míry, že již doplnková ochrana není zapotřebí.
38. Podle § 23 odst. 1 zákona o azylu provede ministerstvo za účelem zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, pohovor se žadatelem o udělení mezinárodní ochrany. O provedeném pohovoru se sepisuje protokol. Protokol je zejména přepisem otázek ministerstva a odpovědí žadatele o udělení mezinárodní ochrany.
39. K podstatě této žalobní námitky soud uvádí následující. Neprodlení doplnkové ochrany je založeno na klauzuli *rebus sic stantibus*, tj. *podstatné změně okolností* (srov. usnesení NSS ze dne 21. 3. 2019, č. j. 10 Azs 33/2019-22, bod 7). Z čl. 19 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplnkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“) vyplývá, že „*existuje příčinná souvislost mezi změnou okolností ve smyslu článku 16 této směrnice a nemožností dotčené osoby zachovat si status doplnkové ochrany, neboť její původní obava z vážné újmy ve smyslu článku 15 uvedené směrnice již není oprávněná*“ (rozsudek Soudního dvora EU ze dne 23. 5. 2019, *Bilali*, C-720/17, bod 48).
40. Ustanovení § 53a odst. 4 věty čtvrté zákona o azylu je třeba ve světle kvalifikační směrnice vykládat tak, že žalovaný v případě žádosti osoby požívající doplnkové ochrany tuto neprodlení pouze tehdy, pokud nepochybně prokáže, že došlo k podstatné změně okolností. Těmito *okolnostmi* jsou ty, které žalovaného vedly k udělení doplnkové ochrany (srov. stanovisko generálního advokáta Soudního dvora EU ze dne 24. 1. 2019, *Bilali*, C-720/17, bod 58), tj. v projednávané věci ty, které jsou shrnuty v bodu 7 odůvodnění tohoto rozsudku. Změna takových okolností pak musí být podstatná, tj. *významná a dlouhodobá* (čl. 16 odst. 2 kvalifikační směrnice), přičemž tato změna „*napravila příčiny, které vedly k přiznání statusu doplnkové ochrany*“ (rozsudek Soudního dvora EU, *Bilali*, bod 49). Podmínka významnosti a dlouhodobosti změn má zabránit tomu, „*že by statusy, které byly přiznány, byly neustále zpochybňovány z důvodu přechodných změn situace existující v zemi původu osob, jimž byly takové statusy přiznány, čímž je zaručena stabilita jejich situace*“ (stanovisko generálního advokáta Soudního dvora EU, *Bilali*, bod 60). Že k takové změně došlo, tj. že žadatel přestal být osobou, která má na doplnkovou ochranu nárok, musí být v souladu se zásadou materiální pravdy (§ 3 správního řádu) žalovaným *nepochybně prokázáno* (srov. čl. 19 odst. 4 kvalifikační směrnice). Takováto změna okolností se přitom musí zakládat na faktech přesně a úplně zjištěných, která nevzbuzují důvodné pochybnosti o své pravdivosti, přičemž tyto nové informace musí znamenat „*dostatečně významnou a konečnou změnu jeho poznatků o tom, zda žadatel splňuje podmínky pro přiznání statusu doplnkové ochrany*“ (rozsudek Soudního dvora EU, *Bilali*, bod 50). Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného, kterým se doplnková ochrana neprodluhuje, přitom musí být v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu seznatelné, že všechny uvedené podmínky byly splněny. Tomuto požadavku však napadené rozhodnutí nevyhovuje.

41. Již pouhá skutečnost, že pohovor byl se žalobkyní proveden pouze dne 2. 11. 2016, tj. téměř tři roky před tím, než bylo vydáno napadené rozhodnutí, a že tedy žalovaný po zrušení rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany žalobkyni ze dne 11. 1. 2017 nový pohovor neprovedl, svědčí podle soudu o nedostatečné snaze žalovaného zjistit stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, a to v souladu se zásadou materiální pravdy a požadavky kvalifikační směrnice a judikatury Soudního dvora EU. Žalovaný tak nemohl jakkoliv posoudit aktuální osobní situaci žalobkyně, jakož i případné následky jejího návratu do země původu, a to jak ve vztahu k vnitřnímu přesídlení, tak i ve vztahu hrozbě vážné újmy. Osobní situace žalobkyně poté nemohla být jakkoliv vyhodnocena ve vztahu k informačním zdrojům o zemi původu žalobkyně a naopak. Žalovaný tak rozhodl, aniž by své rozhodnutí měl postaveno na skutkovém stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
42. S otázkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu souvisí i námitka žalobkyně, že žalovaný nerespektoval závazný právní názor Městského soudu v Praze vyslovený v rozsudku ze dne 17. 11. 2018, č. j. 4 Az 10/2017-50, a že nedošlo k takovým zásadním změnám, které by odůvodňovaly neprodloužení doplňkové ochrany. S ohledem na zprávy (informační zdroje) založené ve správním spise i na odůvodnění napadeného rozhodnutí nebylo v předcházejícím správním řízení postaveno najisto, že v místě bydliště žalobkyně v zemi původu (M.) došlo k natolik zásadní změně, která by odůvodňovala závěr o příznivé bezpečnostní situaci v této oblasti země původu žalobkyně. Situace v jiných částech Ukrajiny (s výjimkou východní Ukrajiny) je bezesporu odlišná. Žalovaný uvedl, že žalobkyně může využít možnosti vnitřního přesídlení, avšak při odůvodnění možnosti využití vnitřního přesídlení se ubíral zcela formálním směrem. Pominul totiž posouzení otázky faktické realizovatelnosti přesídlení žalobkyně a její možnosti dosáhnout na sociální dávky a služby pro vnitřně přesídlené osoby. Podle zrušujícího rozsudku Městského soudu v Praze měl přitom především posoudit „*nakolik je možnost vnitřního přesídlení žalobkyně reálná a zda žalobkyně může dosáhnout na sociální dávky a služby pro vnitřně přesídlené osoby, popř. zda má reálnou šanci uspět na trhu práce s ohledem na místo v zemi původu, odkud žalobkyně pochází.*“ Žalovaný nadto nijak nereflektoval postavení žalobkyně jako možného dezertéra ve vztahu k její možnosti dosažení na pomoc vnitřně přesídleným osobám. Je jistě pravdou, že žalobkyně jako jednotlivec bez závazků a s lékařským vzděláním má větší možnosti najít si bydlení a práci v jiné části Ukrajiny, než kdyby měla vlastní rodinu a byla bez takto užitečného vzdělání. Otázkou zůstává, zda v případě osoby vyhýbající se plnění vojenské povinnosti je vůbec nějaká možnost dosáhnout na pomoc pro vnitřně přesídlené osoby. Tato skutečnost z informačních zdrojů žalovaného nevyplývá a žalovaný si k tomuto žádný jiný informační zdroj neobstaral. Nicméně to nemění v zásadě nic na tom, že žalovaný měl povinnost (umocněnou tím, že byl vázán právním názorem Městského soudu v Praze) zdůvodnit, jaké jsou reálné možnosti žalobkyně dosáhnout na státní pomoc a služby v zemi původu. Z obsahu informačních zdrojů obsažených ve správním spise skutečně vyplývají zásadní potíže vnitřně přesídlených osob se získáním přístupu k dávkám a službám, které se formálně těmto osobám nabízejí. Jedním z dalších problémů je také diskriminace na trhu práce, která koresponduje s problematickými vztahy většinového ukrajinského obyvatelstva k osobám přesídleným z jihovýchodních oblastí zasazených konfliktem. Soud má proto za to, že citované závěry žalovaného z podkladů obsažených ve správním spise jednoznačně a bez dalšího nevyplývají, přičemž žalovaný nerespektoval závazný právní názor Městského soudu v Praze. Námitka, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav, je proto důvodná.

43. Soud shledal napadené rozhodnutí rovněž nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Žalovaný má obecně povinnost v řízení o žádosti o prodloužení doplňkové ochrany zjišťovat, zda nevyšly najevo skutečnosti, které by mohly odůvodňovat udělení doplňkové ochrany z jiného důvodu, než pro který byla tato ochrana původně přiznána. V takovém případě by totiž bylo namísto doplňkovou ochranu prodloužit z tohoto jiného (nového) důvodu (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 7. 2013, č. j. 6 Azs 15/2013-35). Tyto nové skutečnosti se mohou týkat též dříve uvedeného důvodu žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jenž tehdy nebyl shledán jako dostatečný pro udělení doplňkové ochrany, jestliže nově zjištěné okolnosti jsou způsobilé toto posouzení změnit. Žalobkyně v této souvislosti namítá, že žalovaný vůbec neposuzoval její osobní situaci (dostatečný stupeň integrace, existující soukromý a rodinný život, pokračující vzdělávání a výkon společensky významné profese) ve vztahu hrozbě vážné újmy žalobkyni z důvodu porušení mezinárodních závazků České republiky, konkrétně čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech. Tvrzení žalovaného, že vazby na území České republiky (zejména rodinné) lze považovat za relevantní pouze ve vztahu k zákonu o pobytu cizinců, nelze hodnotit jako dostačující. Žalovaný se totiž otázkou, zda zde nejsou jiné důvody pro udělení doplňkové ochrany než ty, pro které byla žalobkyni udělena, v podstatě nezabýval. Zejména to pak platí pro důvod podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, který namítá žalobkyně, tj. že vycestování žalobkyně může být v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. V této souvislosti lze poukázat na vedení pohovoru dne 2. 11. 2016 žalovaným. Žalovaný se sice dotazoval na sociální a rodinné vazby žalobkyně na území České republiky, ale na základě zjištěné odpovědi žalobkyně již žádné další otázky nepokládal, ačkoliv se mohlo jednat o skutečnosti svědčící právu žalobkyně na ochranu jejího soukromého a rodinného života na území České republiky.
44. Odůvodnění rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany by kromě zdůvodnění, že bylo nepochybně prokázáno, že došlo k významné a dlouhodobě změně okolností, které k udělení doplňkové ochrany vedly (srov. body 39 a 40 odůvodnění tohoto rozsudku), mělo obsahovat vyhodnocení, zda aktuálně zjištěný skutkový stav neodůvodňuje udělení doplňkové ochrany z jiného zákonného důvodu. Žalovaný by se přitom měl zabývat všemi (ostatními) důvody pro udělení mezinárodní ochrany jednotlivě. Struktura a detailnost odůvodnění by přitom měla v zásadě odpovídat odůvodnění rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany tak, aby z něj byly patrné zejména úvahy, kterými se žalovaný řídil při hodnocení podkladů rozhodnutí a při výkladu právních předpisů (srov. § 68 odst. 3 správního řádu), tj. včetně ustanovení všech ostatních písmen § 14a odst. 2 zákona o azylu, na základě nichž nebyla doplňková ochrana dřívějším rozhodnutím žadateli udělena. Těmto požadavkům však napadené rozhodnutí neodpovídá. Na podkladě hodnocení provedeného žalovaným proto soud nemohl jeho závěr (který jinak nemusí být *a priori* nesprávný), že zde není ani jiný důvod pro udělení doplňkové ochrany, tj. včetně důvodu podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu namítaného žalobkyní, meritorně přezkoumat, neboť z napadeného rozhodnutí nejsou seznatelné dostatečné důvody, jež k tomuto závěru žalovaného vedly. Napadené rozhodnutí je proto z uvedených důvodů nepřezkoumatelné. Námitka je proto důvodná.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

45. Z výše uvedených důvodů soud zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení spočívající v tom, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], a pro nepřezkoumatelnost spočívající v

nedostatku důvodů napadeného rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Současně soud vyslovil, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Žalovaný je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

46. Žalovaný tedy v dalším řízení především provede s žalobkyní nový pohovor a posoudí, nakolik je možnost vnitřního přesídlení žalobkyně reálná a zda žalobkyně může dosáhnout na sociální dávky a služby pro vnitřně přesídlené osoby, popř. zda má reálnou šanci uspět na trhu práce s ohledem místo v zemi původu, odkud žalobkyně pochází, a na její postavení. Bude se také zabývat otázkou jejího právního vztahu k ukrajinským ozbrojeným silám a jejími tvrzeními týkajícími se vyhýbání se plnění vojenské povinnosti. Rovněž jednoznačně uvede, jak se ty které skutečnosti, jež posuzoval při udělení doplňkové ochrany žalobkyni, konkrétně změnil ve smyslu výše uvedeného výkladu § 53a odst. 4 zákona o azylu. Veškeré zjištěné skutečnosti o situaci v zemi původu žalobkyně posoudí ve vztahu k její konkrétní situaci. Svá zjištění z toho vyplývající uvede přezkoumatelným způsobem v odůvodnění svého rozhodnutí. Setrvá-li žalovaný na názoru, že zde nejsou důvody pro prodloužení doplňkové ochrany, svůj názor při dodržení všech uvedených hledisek odůvodní, přičemž musí být nepochybně prokázáno, že došlo k podstatné (významné a dlouhodobé) změně okolností. Poté s patřičnou pozorností posoudí aktuální situaci žalobkyně (včetně sociálních, rodinných a jiných vazeb na území České republiky) ve vztahu k možnému udělení doplňkové ochrany pro některý z dalších zákonných důvodů, přičemž své hodnocení a svůj závěr opět řádně odůvodní.
47. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyně měla ve věci úspěch, a proto jí náhrada nákladů řízení náleží. Ta zahrnuje náklady na zastoupení advokátem, které tvoří odměna za zastoupení a náhrada hotových výdajů. Zástupci žalobkyně nenáleží náhrada DPH, neboť není plátcem DPH. Zástupce žalobce provedl v řízení čtyři účelné úkony právní služby po 3 100 Kč [převzetí a příprava zastoupení a tři písemná podání soudu (doplnění žaloby ze dne 27. 11. 2019, doplnění žaloby ze dne 7. 1. 2020 a replika ze dne 23. 1. 2020) – § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 11 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů]. K odměně za právní služby v souhrnné výši 12 400 Kč byla přičtena paušální částka jako náhrada hotových výdajů ve výši 4 x 300 Kč podle § 13 odst. 4 téže vyhlášky. Náhradu nákladů řízení v celkové výši 13 600 Kč je žalovaná povinna uhradit podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, užitého na základě § 64 s. ř. s., k rukám zástupce žalobkyně, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 30. listopadu 2020

JUDr. David Kryška, v. r.
samosoudce